

Arrest

nr. 167 410 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen en
X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
XX, X, X, X, X, X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 15 oktober 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2007 dienden verzoekers een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 april 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (oude bijlage 26*bis*).

Op 28 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 2467 van 10 oktober 2007 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen dit arrest gingen verzoekers in beroep bij de Raad van State.

Op 28 december 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekers (bijlage 13^{quinquies}).

Op 4 februari 2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 maart 2008 weigerde de gemachtigde die aanvraag in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}).

Op 4 maart 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2009 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 10 maart 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2008 dienden verzoekers een aanvraag in tot verlenging van de termijn vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 mei 2008 werd door de gemachtigde een verlenging van termijn toegestaan tot 17 juli 2008.

Op 7 augustus 2008 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in tot verlenging van de termijn vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 augustus 2008 werd door de gemachtigde een verlenging van termijn toegestaan tot 23 september 2008.

Op 2 december 2008 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 10 maart 2008 onontvankelijk.

Op 29 oktober 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 december 2010 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 29 oktober 2010 ongegrond.

Op 21 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 4 maart 2008 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 april 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 juni 2012 verklaarde de gemachtigde de regularisatieaanvraag van 11 april 2012 onontvankelijk.

Op 23 april 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk en werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 25 juli 2012 werd de ontvankelijkheidsbeslissing van 7 juni 2012 ingetrokken.

Op 14 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 23 april 2012 onontvankelijk.

Op 27 september 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2012 dienden verzoeker en verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering voor verzoekster en de zeven minderjarige kinderen, (bijlage 13septies) omdat verzoekster werd aangetroffen in illegaal verblijf. Tegen deze beslissing stelden verzoekers op 13 oktober 2014 een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad. Bij arrest nummer 131 432 van 14 oktober 2014 verwierp de Raad de vordering tot schorsing wegens laattijdigheid van het beroep.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aan verzoekster voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekster op 11 september 2012, onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Mevrouw betekende op 03.10.2014 een inreisverbod voor een duur van 3 jaar. Er werd immers nooit aan de terugkeerverplichting voldaan. Mevrouw betekende meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten (20.04.2007, 28.12.2007, 03.03.2008, 06.04.2012, 27.09.2012,...), maar gaf nooit gevolg aan deze instructies. Mevrouw startte verscheidene procedures op om een verblijfsmachtiging te bekomen: asiel, 9ter, 9bis. Alle procedures werden afgesloten met negatieve beslissingen. Mevrouw wist dat zij België diende te verlaten. In de aanvraag 9bis wordt gesteld dat de eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. De familiebanden hoeven echter niet verbroken te worden. De terugkeerverplichting geldt voor alle gezinsleden. De loutere bewering dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (“niemand mag onderworpen worden aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”) zal geschonden worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Verklaringen dienen steeds geconcretiseerd te worden en aangetoond met bewijsstukken. Een loutere bewering die zeer algemeen is, wordt nooit als een buitengewone omstandigheid aanvaard.”

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoeker op 11 september 2012, eveneens onontvankelijk. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

Op 14 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens voor verzoeker de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aan verzoeker werd diezelfde dag een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV X

Op 17 oktober 2014 werden verzoekers vrijgelaten.

Bij arrest nr. 166 499 van 26 april 2016 vernietigde de Raad de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 oktober 2014.

Bij arrest nr. 167 407 van 11 mei 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod van 3 oktober 2014 opgelegd aan verzoekster en de minderjarige kinderen.

Bij arrest nr. 167 408 van 11 mei 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod van 14 oktober 2014 opgelegd aan verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op in hoofde van verzoeker, nu de bestreden beslissing enkel werd genomen ten aanzien van zijn vrouw en zeven minderjarige kinderen.

De Raad stelt vast dat uit de aanhef van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel samen met verzoekster optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van hun zeven minderjarige kinderen.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek (hierna verkort het BW) blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige kinderen heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW). Onderhavig beroep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij *in casu* verzoekster aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*. Bijgevolg werd geheel terecht het verzoekschrift eveneens ingediend door verzoeker, uitdrukkelijk niet in eigen naam maar als wettelijk vertegenwoordiger, zijnde de vader van zijn zeven minderjarige kinderen, samen met zijn echtgenote, verzoekster.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in het tweede onderdeel van het eerste middel onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten dit onderdeel van hun eerste middel toe als volgt:

“DOORDAT, tweede onderdeel, de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft.

De beslissing stelt namelijk :

“In de aanvraag 9bis wordt gesteld dat de eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. De familiebanden hoeven echter niet verbroken te worden. De terugkeerverplichting geldt voor alle gezinsleden. De loutere bewering dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen) zal geschonden worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Verklaringen dienen steeds geconcretiseerd te worden en aangetoond met bewijsstukken. Een loutere bewering die zeer algemeen is, wordt nooit als een buitengewone omstandigheid aanvaard.”

TERWIJL, de regularisatieaanvraag zelf, ingediend op 11.09.2012, uitgebreid en duidelijk melding maakte van buitengewone omstandigheden. Meer bepaald een humanitaire situatie op basis van :

- lang verblijf
- perfecte sociale integratie en privéleven in België
- scholing van de kinderen

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing, stelt, werd artikel 3 EVRM hoegenaamd niet aangehaald, wel artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag ...

In de aanvraag werd dus expliciet geduid op de ernst van de situatie in casu en de onmogelijkheid tot terugkeer.

1. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

2. Dat het bijgevolg toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te motiveren waarom de aldus aan haar bekend gemaakte elementen geen bijzondere omstandigheid zouden uitmaken in de zin van de Wet (artikel 9bis).

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande echter geen enkele analyse maakt of motivering geeft.

Verzoekster ziet dan ook niet hoe de evaluatie van haar persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden, want deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

Dat de bestreden beslissing geen redelijke aanwijzingen naar voor brengt om het tegendeel te kunnen aannemen.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met de werkelijk aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Namelijk de beslissing in casu geeft aangaande bovenstaande elementen enkel aan dat alle gezinsleden moeten terugkeren en dus het basisrecht op een gezinsleven niet geschonden wordt.

Dus houdt geen enkele motivering in m.b.t. het lange verblijf van verzoekers, hun integratie gedurende al die tijd, alsook de opgebouwde sociale bindingen, en het verankerde privéleven van het hele gezin in België.

Dat ook nog moet gewezen worden dat verzoeksters twee jongste kinderen in België zijn geboren en zij nu ook zwanger is.

Beide ouders hebben zich ten volle geïntegreerd in het professionele en maatschappelijk leven, hebben sociale activiteiten en hebben hun kinderen op school ingeschreven.

2.1. Dat alle kinderen nog minderjarig zijn en op het moment van de aflevering van de bestreden beslissing al jarenlang schoolgaand waren, waarvan verweerder wel degelijk op de hoogte was gesteld.

Dat bovendien de kinderen zeker degene in België geboren, niet verwant zijn met het land van herkomst van hun ouders.

Er dient ontegensprekelijk te worden vastgesteld dat de uitvoering van de bestreden beslissing, en dus een terugkeer naar Rusland om aldaar de aanvraag in te dienen, de scholing die de kinderen genieten op het Belgisch grondgebied ernstig in het gedrang zou brengen en zij een schooljaar dreigen te verliezen. Temeer daar zeker de jongsten nooit enige scholing in het Russisch genoten en de omschakeling onmogelijk zal zijn.

Daar dezelfde kansen en mogelijkheden niet geboden worden in het land van herkomst.

Het zou zeer hinderlijk zijn met de vriendenkring en de lopende integratie in de schoolomgeving, om deze te verplichten terug te keren naar het land van herkomst waarmee zij op het vlak van studies, geen enkele band hebben en dus niet dezelfde mogelijkheden zal aangeboden krijgen.

De Raad van State sprak zich hierover al uit en beschouwt het verhinderen van het verder zetten van de scholing van de kinderen als een risico op een ernstig nadeel in de zin van artikel 17§2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. (R.v.S., arrest n°74880, 30 juni 1998, op. cit.; R.v.S., arrest n°93760, 6 maart 2001 ; R.v.S., n°81615, 2 juli 1999, oktober/november/december 1999, n°106, p.712)

Het risico van het onderbreken van het schooljaar houdt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in, die een schorsing van de uitvoeringsbeslissing van deze weigeringsbeslissing rechtvaardigt (R.v.S., n°88.076, 20 juni 2000, R.D.E., 2000, n°109, 282-286 ; R.v.S., n°74.880, 30 juni 1998 ; R.v.S., n°93.760, 6 maart 2001, R.D.E., 2001, n° 113.217-219 : 'het onderbreken van het schooljaar houdt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in voor een kind' ; zie eveneens: R.v.S., n°91.950, 4 januari 2001, R.D.E., 2001, n°113.226-228).

Niettemin geeft verweerder geen enkele motivering over dit essentieel aspect.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Er wordt overigens in de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker ingegaan op de voorgehouden integratie van het gezin, het gezinsleven en de situatie van de schoolgaande kinderen. In die beslissing wordt gesteld dat de die elementen reeds eerder werden aangehaald in de vorige aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingen. Alle reeds eerder ingediende aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing. Er wordt gesteld dat, zoals in de vorige beslissingen reeds werd aangehaald, de duur van het verblijf naar aanleiding van het opstarten van verschillende procedures geen buitengewone omstandigheid vormt. Er wordt bovendien gewezen op het feit dat de kinderen er geen belang bij hebben hun illegaal verblijf in België verder te zetten. Zij dienen de situatie van hun ouders te volgen. De ouders werden niet gemachtigd hun verblijf in België verder te zetten.

Verwerende partij is derhalve op de hoogte van de door verzoekende partij aangehaalde elementen, nu zij die elementen reeds in haar vorige aanvragen aanhaalde en er bovendien in de beslissing ten aanzien van verzoeker nogmaals op wordt ingegaan. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat een inreisverbod werd betekend, omdat nooit aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoekster werd d.d. 20.04.2007, 28.12.2007, 06.04.2012, 27.09.2012 bevolen het grondgebied te verlaten, maar gaf nooit gevolg aan die instructies. Zij startte verscheidene procedures op om een verblijfsmachtiging te bekomen: asiel, 9ter, 9bis. Alle procedures werden afgesloten met negatieve beslissingen. Verzoekster wist dat zij België diende te verlaten.

Bovendien werd geen schending van artikel 8 en 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

Omwille van die redenen was verwerende partij van oordeel dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard. [...]”

“[...] Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. 3 Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466). Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.”

Zoals verzoekers aanvoeren heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers werpen op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen werkelijke analyse heeft gedaan van het geheel van de door verzoekers aangebrachte elementen. Ze menen dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom de aan hem bekend gemaakte elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen hij nagelaten heeft. Ze stippen aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de werkelijk aangevoerde buitengewone omstandigheden zoals het lange verblijf van verzoekers, hun integratie al die tijd, de opgebouwde sociale bindingen en het verankerde privéleven van het gehele gezin in België. Ze onderstrepen dat de kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing nog allemaal minderjarig waren en al jarenlang schoolgaand waren in België. Ze stellen dat de scholing door een terugkeer naar Rusland ernstig in het gedrang zou komen en dat de jongste kinderen nooit enige scholing in het Russisch hebben genoten en de omschakeling onmogelijk zou zijn. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het onderbreken van een schooljaar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt voor een kind. Ze stellen dat er geen enkele motivering is over dit essentieel aspect.

Het onderzoek naar de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de verblijfsaanvraag van 11 september 2012 werden kort samengevat de volgende buitengewone omstandigheden aangehaald:

- de lange duur van de opeenvolgende regularisatieprocedures, met een 9ter procedure die op het ogenblik van de aanvraag nog lopende was
- minderjarige kinderen die in België onderwijs volgen, waarbij het onderbreken van het schooljaar een bijzonder omstandigheid zou uitmaken
- de zeer sterke integratie van verzoekers, waarbij zij vloeiend Nederlands zouden spreken en bereid zouden zijn een knelpuntberoep uit te oefenen
- verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en het gezinsleven
- schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, waarin wordt gesteld dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen omdat de kinderen bij een terugkeer naar Rusland persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen zijn in hun ontwikkeling
- verzoekers verwijzen naar criterium 1 van de “Regularisatiewet”
- verzoekers menen dat het geheel van alle aangehaalde elementen aantoonde dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland gevaarlijk, omslachtig en onmogelijk is.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar het inreisverbod dat werd genomen op 3 oktober 2014. Echter, de Raad heeft bij arrest nr. 167 407 van 11 mei 2016 dit inreisverbod vernietigd, zodat het moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Verder stelt de bestreden beslissing dat

verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan verscheidene bevelen, dat de verscheidene procedures om een verblijfsmachtiging te bekomen, werden afgesloten en mevrouw wist dat ze het land moest verlaten. Vervolgens gaat de gemachtigde in op de eerbiediging voor het gezinsleven als basisrecht, dat niet wordt geschonden nu de terugkeerverplichting geldt voor alle gezinsleden, en op het feit dat de loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden, nooit als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

Zoals verzoekers terecht opmerken, wordt op geen enkele wijze gemotiveerd over verscheidene elementen die werden aangehaald in de aanvraag van 11 september 2012. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota met opmerkingen stelt, wordt nergens ingegaan op de voorgehouden integratie en de situatie van de schoolgaande kinderen en wordt niet gesteld dat deze elementen reeds eerder werden aangehaald in de vorige aanvragen. Er wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat de duur van het verblijf naar aanleiding van het opstarten van verschillende procedures geen buitengewone omstandigheid vormt en er wordt geenszins gewezen op het feit dat de kinderen er geen belang bij zouden hebben hun illegaal verblijf in België verder te zetten nu zij de situatie van hun ouders dienen te volgen. Dit vormen allemaal *a posteriori* motieven die de bestreden beslissing niet bevat. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing, zoals verzoekers opwerpen geen werkelijke analyse gemaakt van het geheel van de door verzoekers aangebrachte elementen.

Er blijkt bijgevolg dat de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, geschonden is, evenals de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van het tweede middel niet tot een verdere vernietiging kan leiden, dient dit niet te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES